

м-16.935/1927-1

На землі переполох народів у заколоті, як зареве море та філі. І омертвіють люди від страху та докидання того, що прийде на вселенню [на всіх людей]: сили бо небесні захитаються... Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько. Випростуйтеся і піднімайте голови ваші, радуйтеся бо наблизилося визволення ваше. — Мат. 24:33; Марка 13:29; Лука 21:25.

— СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ —

СЕЙ ЖУРНАЛ служити головно на се, щоби подавати пояснення св. Письма та поучення з нього; ширити науку Ісуса Хр. та га помагати дітям Божим при студіюванню Біблії. Він подає, коли Товариство має свої з'їзди і подає дорогу паломників.

Журнал боронить свої єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загальною всі відкинули, а саме ВІСІП (відкуплення) дорогоцінною кров'ю (смертю), чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на вилуп за всіх. (1. Петра 1:19; 1. до Тимотея 2:6) Будучи на сім фундаментах: золото, срібло дорого каміння-жемчуга слова Божого (1. до Кор. 3:11-25; 2 Петра 1:5-11), даючи цілком цього журналу, в. показати, всім яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі. . . ., щоби тепер об'явилась через Церкву вселя премудрість Божу. — „котра в інших родах (віках) не була об'явлена людським сином, так як тепер є вона об'явлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від ніяких партій, сект, чи віроісповідань, яких натворили собі люде; а старасться кожде своє слово підпорядкувати у всім під Божу волю в Христї, як учить цього св. Письмо. Дятого можемо сміло говорити і розбирати кожде слово, яке голосив Ісус, відносячи до того, як нам Бог уділити своєї мудрости розуміти Його слово. Наше ставиниче не є догматичне, але певне: бо що знаємо см твердим, маючи справу віру в Божї оістини, які є певні. Ми як ті слуги, що виконують Його службу; дятого рішєнє наше, що має бути поміщенє в сім журналі, а що ні, залежить від нього, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпдити людей у засіді Божій і в знанню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагамось від них, щобі досліджували кожде написанє тут слово при помочи неомилного слова Божого, і тому для лекшого провіренія наводимо звичайне голосу і стих святих пророків і апостолів.

СВЯТЕ ПИСЬМО ВІРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ:

ЦЮ ЦЕРКВУ — се храм живого Бога," се особливше „діло рук Його," що будова Його відбувається через цілий євангельський вік,—від часу, як Ісус Христос став Відкупителем світа і угодним каменем свого храму. Через сей храм, як тільки він буде дошліщений, Бог вісладе благословення на „всіх людей" і тоді вони будуть мати приступ до Нього.— 1. до Кор. 3:16, 17; до Ефес. 2:20, 21; 1 кн. Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Хто в тім часі увірить в ЖЕТЕВУ ХРИСТА ЗА ГРИХ і посвятиться Йому, сього буде Він обтісувати, допасовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений останній з тих „живих камінів“ з „вибраних дорогих.“ тоді великий Учитель-Містер збере їх разом при першій воскресенню. Тоді са Церква наповниться Його славою і станеться місцем стрічі між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Одриття 15:5-8.

Підставою надії для Церкви, як і світа, є, що „Ісус Христос з ласки Божої пожив смерті за всіх,” стався „викупом за всіх” і, що Він буде правдивим світлом, що просвіщає кожного чоловіка, що приходить на світ” у „властивім на се часі.” —

Надією Церкви є, що вона буде такою, яким є Її Господь, буде бачити Його таким, яким Він є,² буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідники” — 1. Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Римлян 8:17; 2 Петра 1:4.

В теперішнім часі Церква, святі, має усовершенити себе до служби в будучності, має розвинути в собі всяку ласку; бути Божими свідками перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучних віках. До Ефес. 4:12; Мат. 24:14; Од. 1:6.

Надія світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримують всі люди через Царство Христа. Всі, що схотять бути послужни законам і їх виводити, отримають в руці свого Вдкиспелого, прославленого Церкви все те, що Адам утратив, а уперті в злім і несправинні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння Апостолів 3:19-22; Ісаїя 35.

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and Miscellaneous Foreign, \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

РЕДАКЦИЙНЫЙ КОМИТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету в склад якого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Henery, R. H. Barber, E. J. Coward.
Кожний арткул уміщений в англійським журналі, читат і улюбляє найменше трьох братів. Журнал виходить на кількох мовах.

Передслана на Вартову Банку на рік виносить в Сполучених Державах \$1.00; для Канади \$1.50; для Галичини 5 зл.; для Чехо-Словацьчини 30 кор.; для Буковини 100 левів; для Франції 20 франків; для Бразилії 10 мільярів; для Аргентини 3 пеза. Грошові перекази адресувати тільки так:

Watch Tower, (Ukr. Dep't.) 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати
моней-ордерами або через Експрес компанію або банківим перек-
казом. З Канади і прочих країв треба посилати передплату
Міжнародним поштовим переказом.

Увага для передплатників! В нас є такий звичай, що не висилаємо спеціального повідомлення, що отримано належність, ані не повідомляємо, що передплата скінчилась, а тільки зазначаємо це поштів адреси.

Для Сідиних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, висилаємо даром, если о се попросять.

3 ПРИПОВІСТОК СОЛОМОНА ДАВИДЕНКА

— „Початок премудрості — страх (пошана) до Господа (Єгови);
безумні нехтують і розум і науку. — 1:7.

„Коли слух свій вчиниш уважним на мудрість і нахилиш своє серце до роздумування; — тоді зрозумієш страх (пошану) Господень і знайдеш пізнання Бога.” 2:36.

ДОРОГА БРАТА Е. ЗАРИЦЬКОГО

Wakaw, Sask.	Jan.	2	Alonsa, Man.	"	11
Clair, Sask.	"	4	Brandon, Man.	"	13 14
Canora, Sask.	"	6	Regina, Sask.	"	16 17
Hazel Dell, Sask.	"	7	Regina, Sask.	Feb.	16 17
Sturgis, Sask.	"	10	Moose Jaw, Sask.	"	18 20
Stenen, Sask.	"	11	Maple Creek, Sask.	"	22
Hyas, Sask.	"	12	Leithbridge, Alta.	"	23
Willowbrook, Sask.	"	13	Calgary, Alta.	"	25 27
Yorkton, Sask.	"	14	Calmar, Alta.	"	28
Wroxton, Sask.	16 17		Inford, Alta.	March 1	
Canora, Sask.	"	18	Dnipro, Alta.	"	2
Mikado, Sask.	"	19	Edmonton, Alta.	"	3
Verigin, Sask.	"	20	Lamont, Alta.	"	4
Kammsack, Sask.	"	21	Mundare, Alta.	"	8 9
Runnymede, Sask.	23 24		Richard, Sask.	"	10 11
Gilbert Plains, Man.	"	25	Hafford, Sask.	"	12 13
Dauphin, Man.	"	26	Prince Albert, Sask.	"	13 15
Ston, Man.	27 28		Pryor, Sask.	"	15
Winipeg, Man.	"	30	Blain, Sask.	"	16
Chatfield, Man.	Jan. 31, Feb. 1		Petrofka, Sask.	"	17 18
Fisher Branch, Man.	Feb.	2	Hawkeye, Sask.	"	20
Pleasant Home, Man.	"	3 4	Prince Albert, Sask.	"	21
Gonor, Man.	"	6	Vonda, Sask.	"	22
Selkirk, Man.	"	7	Bruno, Sask.	"	23 24
Tyndall, Man.	"	8	Clair, Sask.	"	25 27
St. Norbert, Man.	"	9	Saskatoon, Sask.	"	28
Portage la Prairie, M.	"	10	Tarnopol, Sask.	"	29

ГЕНЕРАЛЬНА КОНВЕНЦІЯ М. Т. Д. Б. В 1927 РОЦІ

Повідомляємо, що слідуюча міжнародна конвенція Дослідників Біблії відбудеться в Торонто Онтаріо — в східній Канаді зараз в Буффаломі. Треба зазначити, що з огляду на наш нарід се місце надається на конвенцію тому, що там живе більша скільність наших людей — тому й буде добра нагода подати свідоцтво о часі в яким живемо. — Правдоподібно, що се буде одинока, генеральна конвенція на сей рік. " По більшій інформації пистати до головного відділу в Брунліні.

„Не говори твоему ближньому: Йди собі й прийди знов, завтра дам тобі, — коли мавш при собі — бо не знаєш, що принесе день завтрашний. — 3:27.

ВАРТОВА БАШТА

Рік IV.

Січень 1, 1926, 7

№ 1

Заховані для Христа Ісуса

„Юда слуга Ісуса Христа, а брат Яковів, — покликаним, від Бога Отця освяченим, а для Ісуса Христа захованим (охороненим): Милосерде вам і мир-впокій і любов нехай множитись.”

Соб. послання ап. Юди 1, 2. Грецький переклад.

Ужите тут слово **захованим** означає захищати, охоронити, означає оберечи когось перед упадком або ушкодженням, маючи пильний догляд над ним; також держати щось сильно у своїх руках, доглядаючи і уважаючи на нього. Бог береже і заховує тих, що є членами його родини. Ап. Юда, пишучи до таких, так каже: „Захуйте (хороніть) себе в любові Божій.” (Стих 21.) З цього бачимо, що між словом захищати, охоронити се, а бути захищаним через Бога є близька подібність. Переконаємося, що якщо захищаємо себе в єдності з Богом, тоді Він захищає нас для Ісуса Христа.

Чоловік був сотворений вільним, маючи повну свободу вибирати, що сам хотів. Нове Сотворіння в Христі Ісусі є також вільне, і може поступати вільно, як само хоче. А щоби захищати себе для Христа Ісуса воно мусить поступати згідно з волею Божою. Набираючись знання Божого слова, Нове Сотворіння пізнає, яка є воля небесного Отця. В міру того, як пізнає краще Божу волю, в такій мірі воно відповідає за свої вчинки. Се бачимо на примірі звичайного отця, котрий береже свою дитину, щоб її, що злого не сталося. Коли дитина ще мала, тоді отець уважає на се, щоби вона не впала з ліжка або крісла або зі сходів, та не ушкодила собі в чім. Але, коли воно підросте і стане мудріше, тоді отець має повне право вимагати від нього, щоб воно само уважало на себе. Коли хто через сплодження словом правди і помазанням святим духом зістав вщеплений в тіло Христа, тоді по словам св. Письма він стає дитиною в Христі. (1 Петра 2:2) Треба сподіватися, що він буде виростати і виросте у Христі. — до Ефесян 4:15; 2 Петра 3:18.

„Если в чийм серці є охота жити праведно і він старається служити чесно Господеві, тоді небесний Отець в своїй безграничній любові і силі дбає про се, щоби його дитя було немов на його руках і Він приготує його, щоб стало членом Невісти Христової.

Що маємо захищувати?

„Добра річ пізнати наперед, що маємо захищати або захищувати. Кепський був би з нас сторож, если би не знав, чого має стерегти. Если хто зістав вщеплений в тіло Христове, такий стає членом „святого священства.” (1 Петра 2:5) Для того правила, які обов'язували тілесне Ізраїльське священство, в більшій силі обов'язують духовне Ізраїльське священство. О таких Господь каже: „Уста священникові мають перестерігати знання. (Малах. 2:7) Перестерігати знання не значить тут, набиратись тільки знання або розуміти тільки слово Боже. Одна річ набиратись знання, а друга річ захищувати його. Не один може мати дар навчитись чогось, але застосувати се в життю, скористати властиво із знання в життю, приходить нераз дуже тяжко.

„Найлучший спосіб захищати і захищати правду є тоді, если користуємо з неї і оповідаємо її другим. Чим більше оповідаємо її другим, тим більше зростаємо в ній. Правдоподібно се мав Ісус на думці, коли сказав: „Лучше є давати, аніж приймати.” Если будемо набиратись правди і старалися мати тільки в собі, як всяка губка воду, і ніколи не будемо давати її другому тоді не будемо перестерігати знання у такім значінню, як того жадає Господь, як се Він сказав через пророка.

„Дальше пророк так каже: „З уст його ждуть люде закону.” Обязком священника було читати людям закон, а ті знова мали слухати. Як Нове Сотворіння член святого священства проповідує правду людям Божим і тим самим зберігає знання правди для себе і допомагає собі бути ближче Господа.

„Апостол Павло в своїм посланні до царського священства наминає їх, щоби поступали гідно своєму покликанню, кажучи: „З усякою покорю і лагідністю, з терпеливістю, терплячи один одного в любові, старайтеся зберегти єдність духа в мирнім союзі.” (до Ефесян 4:2,3) Декому з дітей Божих тяжко зрозуміти, що ми

всі є покликані в одній надії і що перед всіма нами одна велика ціль: позискати Христа і мати участь в Його воскресенні. Забуваючи на се тому легко приходять між ними до непорозуміння, до немилих, терпких слів, що допроваджує до сварні і незгоди. Так не повинно бути. Кождий повинен уважати собі за обов'язок всіма силами заховати мир і хотіти перетерпіти для свого брата і простити один одному, і старатися все в любові знайти спосіб, як би помочі собі заховати і зберегти себе і свого брата на даліше членом Невісти.

Часами буває, що деякі, що вступили на вузку дорогу, забувають на свій обіт Господеви, і чуючись чим небудь задоволені, відлучуються від прочих. Сього не можна назвати захованням єдності духа в мирнім союзі. Если памятаємо і розуміємо добре, що Господь є Головою і що тільки є одно тіло, одна церква, тоді можемо бути певні, що Господь заопікується тільки такими, котрі сповняють Його роботу. Если ми переконалися, що Господь виконує свою роботу в певний означений спосіб, тоді ми повинні уважати собі за ласку і за обов'язок доложити своїх сил і піхати сю роботу наперед, хотяй би при тім мали зазнати тяжких проб і досвідчень. Тут маємо нагоду оказати свою любов в терпінню. Се, що хтось має дар потягнути за собою других членів, не є доказом о його духові взрості. А навпаки, се свідчить о його самолюбстві і о слабій стороні тих, що йдуть за самолюбним вождем. Если хто хоче видіти Господа, сей мусить навчитися в мирі і святості, і серця їх мають бути зєдинені любовю. „Бо хочу, щоб ви знали, як я дуже ревную про вас і про тих, що в Лядиокії, котрі не бачили мене за лиця, щоби зраділи їх серця і зєдинилися у любові і збогатили повнотою розуміння і пізнання тайни Бога, Отця Христа, в котрім укріті всі скарби мудрости і знання.” (до Колосян. 2:1-3) „Дбайте про мир-спокій з усіма і про святість, без чого ніхто не побачить Бога. (до Жидів 12:14) Ось се називаємо зберіганням єдності духа в мирнім союзі.

Світ є під впливом диявола, і він є його богом. Він впливає на розум людей, і сі під його впливом творять різні організації. Світ йде за його підшептами і дається йому ошукувати. Правдивий Християнин належить до Господньої організації, і мусить уважати на себе і беречи себе здалека від світа. Християнин є показаний, як би носив весільну шату, котру отримав в наслідок праведности Христа Ісуса. До таких ап. Павло каже: „Держіть себе неопоганеними від світа.” — Яков 1:27.

Звичайно люди з природи люблять йти за другим чоловіком. Сатана користує з сього і

старається опанувати більше спосібніших і впливає в них гордість, і звичайно буває, що за тим йде багато людей. В такий спосіб він ошукує світ. Але Християнин мусить боротись проти такого впливу і уважати, щоб не приноровлюватись до світа, ні не мішатись у його справи, але свою увагу мати звернену на Господа і на його царство. Тому Християнин повинен стеречись і не йти за честилюбивими людьми. Честилюбивість була причиною упадку ангела, „досвітна зоря,” котрий в подібний спосіб потягнув много ангелів за собою. Держатись отже неопоганим від світа, значить, стояти сильно по стороні Господа і не мати нічого спільного з інституціями сатани.

Звичайний чоловік є представлений, як би він був покритий лахами; але коли він віддасться Господеви, тоді Господь приписує йому заслугу своєї жертви, і є показаний, як би тамту одіж знято з нього, а дано нову, красну і чисту (Захарія 3:3,4) Ся нова одіж Християнина є шата праведности Христової. Для майбутнього члена невісти Христової має се велике значіння. Се дає йому надію бути членом Невісти і воскреснути на подобу жениха. О тім так казав написати через свого ученика: „Блаженний, хто чуває і хоронить одежу свою, щоб не ходити йому голим і щоб не бачили сорому його.” (Одкр. 16:15) В теперішнім часі не багато навіть з так званих християн признається, що є святыми. Мало з них знає, що і хто є Невістою Христа. Богато з них відкинуло від себе шату праведности Христової, а однак називають себе християнами. Богато з них займають місце учителів і священників, котрі вірують і навчають наук диявольських, зовсім так, як апостол предсказав, що так буде. — 1. до Тимот. 4:1,2.

Крім Ісуса немає иншого імені, котрим би люди могли спастись. Щоби заховати себе у любові Божій, ми мусимо всегда памятати на заслугу жертви Христової її уділення і уділення Його праведности нам оказане через накрите шатою праведности, що ділає нас приятними перед Господом Богом. Вся наука віри, яка не признає, або не годиться з жертвою викупу, не є правдивою наукою Божою. Тому если би хто з нас сам хотів або другий намовляв прийняти таку науку віри, що противиться жертві викупу, нехай добре застановиться, щоб не стратив своєї одіжі і не прийшлося стати нагим і завстидатися перед другими. Шата праведности Христової є для нас охороною і нашим щитом.

Є дві дороги, як маємо беречи свого тіла. Найперше, в тім значінню, що „кождий що родився від Бога, не грішить; тільки роджений від Бога хоронить себе, а лихий не дотикається

його." (1. Йоана 5:18) Се значить, що такий береже себе перед духовим упадком, уважаючи на свої думки, слова, і діла і старається, щоб вони були згідні з Божою волею о скільки се можливо з його сторони. Він береже свій язик перед злим і своїх уст, щоб не вийшло з них яке ображаюче слово, або обмова. Він памятає на се, що він займає високе становище як посол Христовий. і як такий він старається заховуватись так, щоб се принесло честь його Цареві.

¹⁴По друге ми маємо беречи себе в сім значінню, що не маємо бути тягарем для наших братів. О тим так писав ап. Павло: „У всьому я хоронив себе, щоб не бути вам тягарем і буди хоронитись." — 2 до Кор. 11:9.

¹⁵Правдивий Християнин руководиться любовю. Любити значить мати властиве поважанне і взгляд на свого брата. Деякі так звані християне є того переконання, що вони не повинні нічого робити, але ті що є правдиві і мають дещо краще, мають про них дбати і заспокоювати їх потреби. Через се вони стають тягарем, що противиться Божому слову; і такі не йдуть за радою і приміром Павла. Красний примір того подає нам наш Спаситель, коли в дорозі до Еммаус, не хотів прийняти угощення від своїх апостолів, аж як стали його силувати до цього. Тим він показав, що ніхто не повинен бути тягарем другому, накидуючись другому длятого, що він є в правді. За велика сміливість під тим зглядом вказує на брак пошановання. Если би хто прийшов до дому другого і став розпоряджати його річами немов своїми, тим показав би, що не має належного пошанівку до нього. Діти Божі мають бути поважані, розважані і мати пошанованне до другого. Хто поступає по правдивих засадах християнських, сей не схоче бути тягарем для своїх братів, але буде старався дбати сам про себе, як се чинив і учив ап. Павло. Хто називає себе Християнином, той не може бути недбальцем або лінивим, або як то кажуть дармоїдом. На кождім місці св. Письмо заохочує до пильної праці, і се відноситься до кожного.

¹⁶На иншій місці апостол наминає: „Держи себе чистим." (1 до Тимотея 5:22) Під сим розуміємо держати своє тіло чистим і бути прилично одітим; але тут апостол мав на думці що инше. Іменно зайняти свій ум чистими і святими річами. Те саме хотів сказати і Йоан, коли писав: „діточки мої, се пишу вам, щоб ви не грішили." (1. Йоана 2:1) Если хто займається річами і справами Господніми, котрі є чисті і святі, тоді вони допоможуть йому поступати в святости, як правдивий послідователь Христов. Бути чистим, означає тут, бути чистим

в думках, словах і в ділах. Але найважнійша річ бути чистим в серці; мати чисті і святі наміри або волю, чинити добре. Тому Християнин має уважати на се, щоби викинути із серця всяку думку ошукати кого, всяку ненависть, злобу і все те, що готове шкодити другому; инакше він не може мати чистого серця і не держить себе в любові Божій. Ісус Христос клав велику вагу на чистоту серця, кажучи: „Блаженні чисті серцем, бо такі Бога узрять." — Мат. 5:8.

¹⁷Найважнійша річ, чого святі Господні мають придержуватись, се його заповіді. Заповідею називаємо закон або правило, яким Християнин має руководитись в своїм життю. Сі заповіді не є дані для кількох, але для всіх членів тіла Христового. Хто хоче досягнути степеня слави сей мусить заховувати сі заповіді. Если заховуємо Божі заповіді з щирого серця, тоді до- казуємо, що любимо Бога і нашого Господа Ісуса як каже Йоан: „Бо се є любов Божя, щоб ми хоронили заповіді його; а заповіді його не тяжкі." (1. Йоана 5:3) Если так поступаємо, тоді можемо бути певні, що ми заховуємо себе у любові Божій. Ісус так сказав: „Хто має заповіді мої і хоронить їх, той любить мене; а хто любить мене, буде люблений від Отця мого і я любити му його і обявлюсь йому . . . Коли хто любить мене, слово мое хоронити буде, і Отець мій любити буде його, і до нього прийдемо і оселю в нього з робимо . . . Коли заповіді мої хоронити мете, пробувати мете в любові моїй, як я хоронив заповіді Отця мого і пробував в любові його." — Йоан 14:21,23; 15:10.

¹⁸Ми не можемо знати, які заповіді Божі, если не будемо читати Божого слова. Тому то так дуже потрібним є, щоб ми безнастанно кормилися Божим словом. Читаючи розумно Боже слово пізнаємо з нього, яка є Божя воля; а коли із щирого серця стараємося ділати так, як ми знайшли, тоді можемо бути певні, що отримаємо від Нього надгороду. Хто так ділає, той має приобіцяно, що буде в союзі з Богом і з Господом Ісусом Христом. Се значить, що буде разом ділати для нашого добра і для добра других людей і на славу Божу.

¹⁹Говорячи головню до Нового Сотворіння у Христі, Ісус сказав: „Заповідь нову даю вам: щоб ви любили один одного; як я полюбив вас, щоб і ви любили один одного (себе)." (Йоан 13:34) Се не значить мати самолюбну любов, але таку любов, яка є в красній родині, де одно одному старається помочи. Ісус думав о такій любові, котра лучить всіх членів родини Божої, де кождий член старається головню о добро другого і є готовий понести для добра другого і найбільшу жертву. Він мав на думці таку любов, котра обнимає більшу, ніж саму ро-

динну, котра любить брата несамолюбною любов'ю і старається укріпити брата в його святій вірі. Хто має таку любов, такий схоче понести для добра всяку жертву. О коби то всі діти Господні на кождім місці могли спізнати і мати таку любов в своїм серці! Тоді не було би ніякого непорозуміння. Тоді ніхто не дбав би про се, щоб тільки поставити на своїм, але був би готовий сам потерпіти, коби тільки мир-спокій і є дність і дальша усильна праця для справи Христової.

²⁰Любов, яку мав Ісус Христос, спонукала Його, що Він умер за нас; і ми також повинні бути готові положити життя своє за братів. Если будемо заховувати таку нову заповідь, яку Він дав своїм людям, тоді будемо перебувати в Божій любові, і Він захоронить нас і приготує нас, що станемось членами невісти Христової. Найважнішою пробою, чи любимо Бога Єгову і Його Сина, є ся, чи ми готові учинити жертву, щоби тільки заховати заповідь Господню, і чи ділаємо се радо і весело.

²¹По своїм воскресенню Ісус так сказав до Петра: „Симоне Йонин, чи любиш мене більше а ніж сі”? А Петр відповів: „Так Господи Ти знаєш, що я люблю Тебе.” На се Ісус сказав йому: „Паси ягнята мої.” Запит Ісуса, ми так розуміємо: „Петре ти сказав, що мене по правді любиш, коли будеш любити і по правді доглядати і пасти мої маленькі ягнята, членів стада. Корми їх дорогі цінними річами-правдами, які Отець подав їм як поживу через мої руки.”

²²Щоби його ще більше випробувати, Ісус знова запитав його: „Симоне Йонин, чи любиш мене? А Петр відповів: „Так Господи, Ти знаєш, що я люблю Тебе.” А тоді Ісус сказав: „Паси вівці мої.” Тут знова Ісус кладе натиск на се, щоб ми служили один одному в любові, щоби дбали про добро стада Божого і ділали се охотно і радо, бо сим покажемо, що любимо Його. Щоби ся наука вбилася добре в пам'ять Петрови і не тільки йому одному, але в пам'ять всім тим, що будуть пізніше по нім учителями або старшими в церкві, Ісус запитав його втретє: „Симоне Йонин, чи любиш мене?” А на се Петр відповів йому: „Господи: Ти все знаєш; Ти знаєш, що я люблю Тебе.” На се Ісус сказав йому: „Паси вівці мої.” — Йоан 21:15-17.

²³Сі слова Ісусові так глибоко вбилися в пам'ять Петрови, що він довгі літа пізніше таке писав до старших в церкві: „Старших між вами молю я яко товариш старший і свідок страдання Христового і спільник слави, що має відкритись: пасіть стадо Боже, що у вас, доглядаючи не по неволі, ані для поганої користи, а з доброго серця; і не пануйте над народом, а взо-

ром будьте для стада; а як явиться Пастир-Начальник, приймете невянучий вінець слави.” (1. Петра 5:1-4) В такий спосіб Ісус показав, що правдива несамолюбна любов до братів така, яку Він сам оказав, є тоді, коли ми не тільки стараємось чинити добре, але, що будемо глядати нагод, щоб чинити їм добре, навіть хотьби прийшлося нам потерпіть що, а все на те, щоби ми самі накормились, збудувались і виросли на совершенних людей в Христі.

Мати правду.

²⁴Мати правду се не є дрібна річ; се скарб над скарбами. Хто розуміє добре Божий плян сей не схоче проминяти сеї правди за ніяку річ в світі. А однак є такі, що покидають її, бо не розуміють її.

²⁵Одно з найбільших благословеньств, яке тепер можна мати, коли розуміємо в часті Одкритте св. Йоана. Дев'ятьнацять соток літ, ся книга була замкнена, щойно тепер починає відкриватись. І се вже є великим благословенням для Господніх людей, бо обявляє певні правди, які були заховані на кінець віка. При тім також покора людей Господніх зістала виставлена на пробу.

²⁶Господь обіцяє особливше благословенне тим, хто з кінцем віку зрозуміє сю книгу, чого вона учить. „Блаженний, хто читає і хто слухає слова пророцтва і хоронить, що написано в ньому.” Блаженний, щасливий той, хто старається так жити, як в сій книзі написано. І те саме ще раз повторяє при кінці, кажучи: „Блаженний, хто хоронить слова пророцтва книги сієї.” (Одкритте 1:3; 22:7,9) Видко мусить бути в сім якось важна причина, коли аж три рази се повторяє. А в Одкритті (2:26) так ще каже: „Хто побідить і хто хоронить аж до кінця діла мої, тому дам власть над Поганами.” Немов хотів сказати, що ніхто не отримає нагороди, если не буде заховувати в своїм життю аж до кінця його заповідей.

Заховані через Отця

²⁷Невіста Христа, в св. Письмі є названа дочкою великого Царя. (Псальма 45:10) Тому ми повинні сподіватися, що люблячий Отець заховає безпечно свою дочку, товаришку свого любого Сина, розуміється, если вона схоче бути послушною йому. Псальмопівець молився, щоб вона була захована, кажучи: „Сохрани мене, як зіницю ока; в тіни крил твоїх бережи мене.” (Псальма 17:8) А на се Єгова через свого пророка дає таким велику і дорогу бітницю, що Він заховає їх, кажучи: „Хто і д покровом Всевишняго, той буде в тіни Всмогучо-

го. Я кажу до Господа: Ти моя пристань і твердиня, мій Бог на його вповати буду." — Псалма 91:1,2.

²⁸А на іншому місці Давид передаючи почуття Церкви, коли вона спізнала і була певна, що Бог хоронить її, написав таке: „Люблю тебе, Господи, силою моя. Господь скеля моя і визволення моє; мій Бог, моє прибіжище, на нього вповати му. Він щит мій і ріг мого спасення, башта моя висока." — Псалма 18:1,2.

²⁹Розуміється, що хто хоче бути певним такої отцівської опіки, такий мусить найперше належати до дому синів і тому схоче бути майбутнім членом нареченої Христової і позістати вірним, аж до кінця. Ап. Петро пише о них, що вони „силою Божою стережені пробувають через віру на спасення, готове явитись останнього дня." (1 Петра 1:5) Сі, що є в такий спосіб стережені, і котрі стережуть себе у любові Божій, заховуючи заповіді Христові, мають обіцяне вічне життя.

³⁰Як в останній вечір Юда опустив комнату, тоді Ісус подав їм красну науку о квасі, який позіставав у ній. Тоді поучив Він своїх учеників як мають жити і як заховувати заповіді Господні, і хоронити себе у любові. Тоді також висказав прекрасну молитву до свого Отця, де так молився: „Отче святий збережи їх в ім'я Твоє, тих, котрих дав еси мені, щоб були одно, як і ми (Йоан 17:11) Се, що Ісус заніс таку сердечну молитву в такий час, є найлучшим доказом, що Отець буде беречи членів тіла Христового, і буде уважати на се, щоби їм, що злого не сталося. В часі такої молитви Ісус, ще таке сказав: Отче, не молю, щоб Ти узяв їх із світа, а щоб зберіг їх від зла." (Йоан 17:15) Ап. Юда в своїм посланню potwierджує, що Бог вислухав сю молитву (стих 1). Бо там він каже, що возлюблена церква Божа є захована для Христа; і що вони є заховані, щоби статись його невістою і співнаслідниками з Ним і його товаришкою на віки; і що Бог своєю силою береже їх.

³¹Як видно ап. Павло був вповні переконаний, що він безпечний в Господі, коли писав сі слова: „Хто нас розлучить від любови Христової? Чи горе, чи тіснота? Чи гоєння, чи голод, чи нагота, чи біда, чи меч?" І так відповіде на свій запит: „Бо я упевнився, що ні смерть ні життя, ні ангели, ні князівства, ні сили, ні теперішнє, ні будуче, ні висота, ні глибина, ні інше яке творило не зможе нас розлучити від любови Божої, що в Христі Ісусі Господі нашим." (до Римлян 8:35, 38,39) Але тут треба завважати що у сій відповіді, Павло опустив і не згадав про себе. Бо чоловік може сам спричинити, що Бог не буде міг довше його беречи. Через се він хотів сказати, що хто хоче, щоби Отець за-

ховав його для Ісуса Христа мусить перебувати в ній і заховувати заповіді з радісним серцем.

³²Хто в такий спосіб старається заховати себе у любови Божій, такому Господь обіцяє красні річі, кажучи: „Коли, що просимо, приймаємо від Нього, бо хоронимо заповіді Його і угодно перед Ним робимо." (1. Йоана 3:22) Те саме сказав Ісус Христос: „Коли пробувати мете у мені, а слова мої пробувати муть у вас, то чого схочете, просити будете, і станеться вам. — Йоан 15:7.

³³Те саме находимо в Старім Завіті, де пророки просять Бога, щоби сей заховав або зберіг їх у своїй опіці. „Він праведним приховує спасення, Він заслоняє тих, що ходять в невинності; Він стежки правди наглядає й береже дороги святих своїх." (Кн. Прип. Солом. 2:7,8) А пророк Давид, котрого ім'я означає возлюблений, і котрий задля того був прообразом Христа, в імені людей Господніх так пророко написав: „Хрань мене Боже, бо я вповаю на Тебе." (Псалма 16:1) Бог предвиджуючи, що Його люди підпадуть тяжким пробам і досвідченням, що задля правди будуть мусіти терпіти насмішки і погорду, а все тому, бо будуть Йому вірні і довіряти Йому, для того для їх заохоти, щоби держалися в любові, казав написати слідуучу молитву для своїх святих: „Споглянь на горе і на труди мої, і прости всі гріхи мої! . . . Сохрани душу мою і спаси мене! Не допусти сорому на мене, бо я вповаю на Тебе." (Псал. 25:18,20) Позаяк сі малі діти в Господі будуть виставлені на атаки ворога, тому пророк додає ще одну молитву: „Сохрани мене Господи від рук беззаконного, від чоловіка насильного заступи мене." (Псал. 140:4) Псалмопівець заохочує їх, щоби молилися з сильною вірою, бо Єгова полюбив їх; кажучи: „Сохрани душу мою, бо я богомільний. Спаси Боже мій слугу твого, що вповає на Тебе." — Псалма 86:2.

³⁴Бог Єгова хотів заохотити своїх дітей, щоб з довірем спопягали на нього і хорнили себе у Його любові і держали сильно те, що отримали; і тому через свого пророка дає їм таке заповнення: „Він хоронить душі людей побожних; з рук беззаконних визволяє їх." (Псалма 97:10) Тільки сі, що з довірем спопягають на Господа, мають сей мир і заповнення, котре перевищує всякий людський розум, знання і силу. Се бачимо зі слів пророка: „Господь хоронить (заступає) простодушних; я знемігся і Він виратував мене." — Псалма 116:6.

³⁵Тому можемо сподіватись, що прийде час, коли Господь не дозволить осліплювати своїх людей і се станеться коли Господь явиться, щоби взяти Наречену. Здається Псалмопівець мав на думці сей час, пишучи: „Господь заступить

тебе від всякого лиха, . . . Заступить Господь вихід твій і вхід твій від нині по віки." (Псал. 121:7,8) Але знов треба сказати, що Він захоче тільки тих, котрі з довірою сподіваються на нього і перебувають під тіною його крил. „Господь хоронить всіх, що люблять Його." — Псалма 145:20.

³⁶Зібравши те все разом бачимо, що хто є у Христі Ісусі і хто із всіх сил старається заховати себе в любові Божій і старається заховати своє серце в чистоті і цілим своїм серцем сподіює у всім на Господа а не на свій власний розум, такого Бог захоче; і всі сили лихого і його.

³⁷Услів'є під яким укажеться сила Бога для і не вирвуть його з рук Його, бо Той, що є за нами, є більший, як той, що проти нас.

³⁸Услів'є під яким укажеться сила Бжа для Його дітей, є се, що вони мусять заховати своє серце в чистоті. „Бо очі Господні обіймають землю, щоб піддержувати тих, що їх серце цілковито віддане Йому." (2 кн. Паралип. 16:9) О, що за лютого маємо Отця! Яка се незрушима і сильна твердиня! Тут можемо пробувати безпечно, знаючи, що як довго будемо старатися усилено заховувати свою частку контракту, який ми заключили при посвяченні себе, можемо бути певні особливої ласки і опіки Божої над нами. „Твердого духом хорониш Ти в повному спокою-мирі за те, що Він на тебе впіває. Вповайте-ж на Єгова по віки, бо Єгова Бог — се твердиня вічна." — Ісаїя 26: 3,4.

³⁹Нехай отже ніхто з нас не тратить духа, если старається, о скільки може в своїх силах, подібати небесному Отцю. Правда, можуть часами прийти тяжкі і прикрі досвідчення у нашій життє, так, що може нам здаватися, що вони нас перемагають; але при тій нагадаймо собі слова ап. Павла котрий називає сі терпіння маленькими, але за се каже він присобляють нам надзвичайно велику славу. Наші очі звернувши на небо а серце цілковито віддавши Господу

пам'ятаймо всегда на сию велику славу, котра є більша, ніж яке перо може описати або взагалі можемо представити собі. Так отже позіставаймо у любові Господній, аж відчиниться нам щедрий вхід у Його царство.

ПИТАННЯ ДО УСТУПУ:

- 1—Яке значіння тут має слово заховати? Чи є яка різниця між виразом заховати себе, а бути захованим через Бога?
- 2—Що треба чинити, щоби бути в гармонії з Божою волею? Чи наша відвічальність зростає?
- 3—Чим надгороджає Бог тепер того, хто старається жити праведно?
- 4—Як можна стати членом святого священства? Чи є яка різниця між: набиратись знання, а заховувати закон?
- 5-6—Як можна зберегти для себе правду і рівночасно давати її другим?
- 7—Яка є задача правдивого Християнина?
- 8—Если хто відділюється, чи він дбає о мир? О чім се свідчить?
- 9-10—Який є обов'язок Християнина? На що він має уважати?
- 11—Як Християнин стає чистим?
- 12—Що ділає нас приємними Богу? По чім пізнати праведність якого віроісповідання?
- 13-14—Як маємо берегти себе?
- 15—Чи св. Письмо каже бути тягарем комусь? Чи за велика сміливість протиставляється пошануванню?
- 16—Що значить держати себе чистим? Яка нагорода жде чистого серцем?
- 17—Як можемо доказати, що любимо Господа?
- 18—Звідки довідуємось про заповіді?
- 19—Яка є любов в примірній родині? По чім се пізнати?
- 20—По чім по правді пізнати, що ми любимо Бога?
- 21-22—Переповідж слова Ісуса Христа: „Паси віпці мої"?
- 23—Яку науку дав Петр пізнішим старшим? Що се значить?
- 24—Чи правда се цінна річ?
- 25-26—Що є найбільшим благословенням наших часів? Хто є блаженний?
- 27—Як невіста Христова є названа в св. Письмі? Що обіцяє її Бог?
- 28—Як відноситься вона до Бога?
- 29-30—Хто може бути певним такої опіки? Що можемо заключати з молитви Ісуса?
- 31—З чого пізнаємо, що Павло був певний в Господі? Чому у своїй відповіді Павло не згадав про себе?
- 32—Що обіцяє св. Письмо тим, що хоронять себе в любові Божій?
- 33—Які обітниця находимо в старім завіті?
- 34—Що обіцяє Бог тим, що Йому довіряє?
- 35—Чи можемо сподіватись часу, що Господні люди не будуть йшли за блудом?
- 36-37—Зібравши коротко, чого нам потреба, щоби заховались у любові?
- 28—Що маємо ділати, щоби отримати нагороду?

Упадок Єрихону

„Се є побіда, що побідила світ, наша віра." 1 Йоана 5:4.

Йозує не тратив тепер часу, а взявся до діла. Зараз по ласці Йозує сам пустився в сторону Єрихону, щоби наочно подивитись на се місто. Коли він стояв сам один під Єрихоном, „зняв він раз свої очі і бачить, що стоїть навпроти нього чоловік із голим мечем у руці." Йозує не настрашився, а приступив до нього і питає: Чи ти наш, чи один з ворогів наших? А той відізався: Я начальник війська Господнього. Йозує сейчас впав на лице перед ним і поклонився йому, і узнаючи його висість над собою, каже: Пане, що повелиш ти слугі твому?

І відказав той: Іззуй обуви твою з ніг твоїх, бо місце, де стоїш, святе. І Йозує вчинив так, як ангел розказав. — Кн. Ісуса Навина 5:13-15.

І відтак сей начальник військ Господніх оповів йому, як має здобувати Єрихон. Ніколи перед тим ніяке місто не зістало здобуте в такий спосіб, як се. Йозує мав розказати Ізраїльтянам обходити довкруги міста за порядком шість днів раз на день. По переду мало йти військо, а за ними мали священники нести скиню завіта, перед котрою мало йти сім священників з трубами з баранячих рогів. В часі сих обходів мали заховувати як найбільший

спокій; ніхто не смів і найменшого голосу піднести. Сего дня мали обійти сім раз. За послідним разом священники мали затрубити голосно у труби і військо і увесь народ мав піднести грімкий голос, а тоді мури міста упадуть і кожний жовнір, де стояв, мав звідти ударити на місто і все убивати без пощади. Також если би хто з мурів міста насміхався з них або зневажав їх, не мали права відповідати їм, а йти холонокровоно, аж на даний знак мали кричати і вдарити на ворога.

Як було розказано Ізраїльтяне обходили місто Єрихон шість днів. Можна легко представити собі, що жителі Єрихону були перепаньжені переходом Ізраїля через ріку Йордан і тому зразу боялися їх. Але коли Ізраїльтяне стали обходити місто, вони думали собі, що видко силою не будуть могли здобувати. Коли сего дня Ізраїльтяне стали чинити дивні обходи, жителі міста були цікаві, тому майже всі повиходили на мури міста, щоби приглянутись небувалій події. Та за семим разом на даний знак священників військо і народ підняв сильний голос, і тоді мури міста розвалилися, через що багато людей зістало пораниених і повстав великий переполох і замішання між жителями Єрихону.

Багато людей в ріжний спосіб поясняють сю подію. Деякі кажуть, що в наслідок сильного голосу мури упали; інші знова, що саме тоді мусіло повстати землетрясення. Але чи се, чи те було причиною, досить, що сталося так як Бог того хотів. Се всім показало, що Бог є з Ізраїльтянами, і що вони є Його армією. Ізраїльтяне не мали припадів до облоги міста, що було обведене мурами, тому Бог допоміг їм в тім, чого вони сами не могли учинити, а решту вже мусіли самі сповнити. Мур для Ізраїльтян становив найбільшу трудність, але тут Бог показав, що Він в силі се за них учинити.

Багато писали і говорили о несправедливості, яку Ізраїльтяне завдали жителям Канаану, коли загорнули їх край а їх самих з дітворою і жінками вимордували. Причина, чому Ізраїльтяне мусіли з ними так жорстоко поступити була ся, що сі народи упали морально дуже низько, як про се сказано в 3 кн. Мойсея 18:25-28. Розпуста, якою відзначалися жителі Канаану потомки Хама була немов проклоном виреченим Ноягом на нього, котра знова немов той рак точив їх, і тому не було иншого виходу, як знищити їх з лиця землі, если не хотіли сами дістатися під сей вплив.

Бог руками Йозуї і Ізраїльтян викоринив сей нарід для добра прочих народів. Старі люде були наскрізь зіпсуті морально і фізично, а через них і їх діти були такі самі. Сі народи були знищені в тої причини, що Содом і Гомора. Позаяк зіпсуте ширлося в застрашаючий спосіб то по людськи сказавши, еслиби не сі війни, то люде пійшлиби зовсім иншим керунком. Сі війни повстримали людськість перед дальшою розпустою і моральним упадком.

Коли Йозуе обняв провід над Ізраїлем, він сейчас вислав шпигів, щоби розвідались якого духа є жителі Єрихону, бо він знав, що там мусить насамперед вдарити. Він ще не знав, що Бог буде воювати за них в сей спосіб,

як се сталося з Єрихоном, тому уважав за розумну річ перевідатись о всім через шпигунів. І вони принесли йому відрядну вість.

Але тепер Йозуе переконався, що коли начальник військ Господніх обняв провід над Ізраїльтянами, тоді він не потребує помочи шпигунів. Сі шпигуни, котрих він вислав зайшли до дому Рагаби в Єрихоні. Хтось повідомив о тім царя, і сей сейчас покликав Рагабу до себе, щоби сказала, хто прийшов до її дому. Та вона взяла сховала тих двох Ізраїльтян і накрила льном. Коли прийшли люде від царя шукати за ними, вона сказала, що правда, були якісь люде, але покріпившись, пійшли своєю дорогою. І додала, що вона не знає, котрою дорогою вони пійшли, але если пустяться погонем за ними, то може ще їх догонять і зловлять. Вони послухали ради сеї невісти. Тоді вона призналася перед двома Ізраїльтянами, що вона і всі жителі знають, що Бог Єгова дав Ізраїльтянам сю землю, і тому на всіх жителів напав великий страх. Вони чули, які великі чудеса учинив Бог задля них у Єгипті і все, що Бог ділав для них у пустини. Вона сказала також, що вірує, що Бог Єгова се правдивий Бог, пан неба і землі. Тому попросила їх щоби вони закліялися тим Богом, що нічого злого не учинять ні її, ні всім, хто буде в її хаті, скоро вони займуть місто Єрихон. Вони так і учинили, наказавши, щоби з її вікна повівала червона тасьма. Вона так і учинила і тим спасла себе і свою родину перед неминучою смертю. Віра і її діла спасли її, бо вона повірила в Бога і виратувала сих шпигунів, спустивши їх по шнурі з мурі.

Єрихон перший упав перед Ізраїльтянами. Се було багате місто, котре провадило торгівлю з далекими краями. Щоби отже схоронити Ізраїльтян перед захланністю було наказано, щоби нічого не брати собі на власність, а все що мало бути знищене аби знищили. Крім сього Йозуе положив прокляти на того, хто би важився відбудувати се місто. Хто би положив підвалини під місто в того мав умерти первородний син, а хто би дальше помимо того продовжав будову і почав ставити ворота в того мав умерти також найменший син. Або, що хто важивбися відбудувати місто, у такого мала бути знищена уся родина. — Кн. Ісуса Навина 6:26; 1 Царів 16:34.

Єрихон, місто в біблійній історії, стоїть на рівні із Содомом і Вавилоном, яко містами призначеними на знищення. Ціле св. Письмо говорить, що Божим наміром є дати реституцію, найперше чоловікові, се є, привернути його назад до першої совершенности, яку посідав Адам в раю, а опісля і землю привернути до стану раю і тим увільнити її від прокляну, щоби могла наповнитися щасливими і веселими людьми. — Діяння Ап. 3:19-21.

Але в св. Письмі не є сказано, що всі люде воскресші будуть слухати Бога і що всі стануть праведними, але на многих місцях стоїть написано, що многи не схотять повинуватись Богу а тим самохіть стягнуть на себе відкинення себе від ласки і милосердя Божого. Мі-

ста аВвилон, Содома і Єрихон є образом того, як буде між такими людьми.

Йозує був прообразом Ісуса Христа на теперішній час. Тому судба Єрихону повинна послужити наукою для світа. Як колись Ізраїльтяне не мали оружжя потрібного до здобуття великого оборонного міста, без чого зовсім неможливо здобути подібне місто, так і тепер люде Господні лишень ходять і здалека трублять і проповідують правду о Бозі. Бо ми не маємо тілесного оружжя, і таким нам не вільно боротися. Але коли Ізраїльтяне зробили своє, тоді Божя сила доконала ре-

шту, і сильні мури упали сами.

Люде Господні, котрі учули Божий поклик через слово правди стали тепер Його армією. Числом не є вони многі, і сила в них невелика, а проти них розтаборилася могутча і сильна армія сатани. Як для Ізраїльтян здавалося неможливим здобути сильно утверджене місто, так декотрим посвяченим видається тяжкою до здобуття твердині сатани. Однак в тім ділі окажется сила Божя. Бог ужене відповідних средств і знищить її. Щасливі ті, що належать до Божої армії і машерують під проводом Його найдорожчого Сина Ісуса Христа.

Вірність Калеба нагороджена

„Я виявив себе вповні слухняним до Господа Бога мого.” — Кн. Ісуса Навина 14:8.

По упадку Єрихону Йозує сейчас почав підбивати Канаан. Можна представити собі, який запал огорнув Ізраїльтян. Перед ними лежав край, що був обіцяний їх отцям Амраамови, Ісаакови і Якові і їм; і тепер вони мали очистити його з Кананейців, що своїм розпустним життям опоганили їх землю.

Коли мури Єрихону упали, вони зрозуміли, що сам Бог допомагає їм в тім ділі, і тому вступила в них небувала відвага. Слідуючим містом проти якого виступила мала горстка жовнірів було Гай. Але тут не повелося їм. Гаяне побили Ізраїльтян і ті мусіли втікати з поля битви. Йозує настрашився, коли се побачив. Він впав на землю і молив Бога, щоби поміг їм. Він не тільки побоювався, що ся катастрофа може мати страшний наслідок для Ізраїльтян, бо ворог набере відваги і готов вдарити цілою силою і змести їх з лиця землі, але, що через се вони будуть насміхатися із імені правдивого Бога. На се Господь відповів йому і приказав, щоби вставав і знав, що причиною сеї катастрофи є се, що ізраїльський нарід прогнівив Бога. Та Йозує про се не знав. Тому приказав, щоби увесь народ очистив і освятив себе і викинув з себе прокляту річ, яка є між ними.

Щоби віднайти грішника Йозує приказав переходити попри нього всім поколінням і родам і кидати жереб; на кого жереб упаде, се буде знаком, що той страшно провинився проти Бога і став причиною катастрофи. І жереб впав на Ахана, що походив з покоління Юди. Він признався перед всіма, що забрав срібло з Єрихону і сховав його в своїм шатрі, а Бог остро заборонив, щоби сього не робити. Для того на розказ Йозує цілу сю родину випроваджено за табір і камінням укамінували за сей гріх проти Ізраїля.

Коли усунули сі річі і Ізраїль освятився, тоді вже легко здобули місто Гай. Відтак більше, як шість літ Ізраїль мусів воювати, аж підбив цілий Канаан. З початку канаанські царі заключили союз і разом хотіли воювати проти Ізраїльтян, а головню проти міста Габалон, що заключило перемир'я з Ізраїльтянами. Але хо-

тий яка велика сила була їх, то Ізраїльтяне за Божою допомогою побили їх зовсім. „Як же вони втікали перед Ізраїльтянами, тоді Господь спустив на них з небес страшений град мов камінне, від чого погинуло їх більше, як від Ізраїльського меча.” (Кн. Ісуса Навина 10:5,11). Таким чином ціла полуднева часть Канаану зістала підбита.

За цілий той час Йозує був під опікою начальника небесних сил, котрий явився йому на самім початку. Не треба думати, що Йозує сам нічого не думав, а здавався у всім на нього. Ні. Він поведився, як правдивий генерал і провадив бій відповідно до обставин.

Та надійшов час, коли вже можна було поділити частину землі між народ. Покоління Рувин, Гад і часть покоління Манасієвого поселилися по східній стороні Йордану. Тепер Калєб, вірний приятель і товариш у смутку, коли тоді звідуні подали фальшиві і алярмуючі вісти про Канаан, оповідаючи, що в Канаані проживають великі люде, яких Ізраїльтяне не подоліють і не досягнуть землі, приступив тепер перед Йозує і пригадав йому, як то він, коли йому було сорок літ, старався відвернути від Ізраїльтян се нещастє, яке грозило їм тому, що не мали віри в Бога і супротивлялися волі Божій. Він пригадав Йозуови присягу Мойсея, якою той клявся йому, що за се, що Калєб був вірний Богу, отримає наслідство в землі, по котрій ходили його стопи. — 4 кн. Мой. 14:23.

І промовив до Йозує: „Отож Господь, справджуючи свою обітницю держить мене на світі сорок і п'ять літ з того часу, ... і тепер мені вже вісімдесят і п'ять років віку. І досі я почуваясь таким сильним як і тоді, коли посилав мене Мойсей.” (Кн. Іс. Навина 14:10,11) І попросив, щоб Йозує дарував йому в наслідство землю Енакіїв, і маючи віру в Бога, промовив, „Господь мені pomoже допиганяти їх.”

Йозує поблагословив свого старого товариша і наділав йому землю Геброн; і так ся земля сталася власністю Калеба, бо він був вірним слугою Божим. Так отже Калєб отримав особлившу землю, бо не тільки

була вона осередком урожайних земель а також місцем, де був похоронений Авраам. Калєб мав се щастє, що міг оправляти землю, на котрій колись проживав Авраам і де описля спочивав; і його земля стала свя- тим місцем для цілого Ізраїля.

Зі слів Калєба пізнаємо, що тоді ще Ізраїль не підбив цілої землі і що сила ворогів їх, ще не була зовсім зло- мана. Край був підбитий тільки в сім значінню, що вже не мав на стільки сили, щоби воювати проти Ізра- їля і не міг лучитися з ворогами подальшими. Калєб, отримавши в наслідстві сю землю, хотів в старшій ві- ці, а не убоївся сильних синів Енакіїв і поконав їх і вигнав.

Дослідник св. Письма знає, що те все було написане нам на науку. Слово Боже має тепер провадити його, як провадив колись стовп хмарний і огняний Ізраїля, коли вийшов з Єгипту.. Ап. Павло каже: „Бо скільки перше написано було, нам на науку написано, щоб че- рез терпіння та утішення з Писання мали ми надію. — до Римлян 15:4.

Дух і мужество Калєба є правдивою заохотою для кожного слуги Божого; хто застановиться трохи, сей сам набирає більше духа. В часі довгої і утяжливой подорожі по пустини були хвили, що пригнітали духа, але Калєб ніколи не тратив віри в Бога. Він розумів, що на то всю Бог зіволив з певних причин і для пев- них цілей. Від перших тих днів, коли він обявив свою віру в Бога, він все бачив, що Боже слово сповняється, що всі, котрі не були вірні Богу, померли в пустини. Він бачив, як Йордан ріка в часі впливу розділилася і подалася взад; він бачив, як мури міста Єрихону упа- ли; він сам був свідком многих побід Ізраїля над на- родами, що числом і силою перевищали їх. Він знав, що Бог є вірний і дотримує кожне своє слово.

При своїй вірі і запалі заховав він також і свою силу; те все підкріпляло його і держало його в бодро- сти, так що хотів мав вісімдесят і п'ять літ, то од- нак чувся здоровим і сильним, як би мав сорок літ. Одначе се не було лише в наслідок його духа і в наслі- док його чистого і нічим не опоганеного життя; але тут Бог дав йому благословення за його вірність, не так як тим, котрі за свою невірність і брак віри отримували з рук Божих неласку і кару. — Кн. Ісуса Навина 14:8, 9, 14.

Хто любить Бога і праведне життя, сей буде хотіти мати такого духа, якого мав Калєб. Головно діти Божі, видячи, як Бог закладає давню обіцяне царство для свого найдорожчого Сина і впроваджує на світі прав- ду і справедливість, стараються мати такого духа. Во-

ни всі бачать, що в теперішнім часі Бог жадає від сво- їх людей такої праці: 1) давати свідоцтво о Ним; 2) прилучитися до його армії і стати під прапор його Сина. Вони бачать, що їх життя має бути подібне життю Калєба. О Калєбі довідуємося перший раз, коли з Кадеш Барнеа вислано шпигунів до Канаану і по по- вороті одні з них стали оповідати неправду про сей край. Тоді він з нараженням свого життя станув у обороні правди і чести Бога Єгови і сказав правду ці- лому народови. Тоді св. Письмо записало о ній, що він був вповні відданий Господу. — 4. Мойсея 14:24.

Для нашої заохоти і для нашого власного добра спи- таємо тепер: Що значить йти за Господом? Коли воз- мемо на згляд самого Калєба, то бачимо, що він сильно вірив словам обітницї, які Бог дав Ізраїлеви. Дальше, він вірив в Бога і сподівався, що Бог дотримує кожне своє слово. По третє він відповідно до цього сам так поступ і старався дивитися на всі річі із Божої точки погляду. Се значить, що він був правдивим слугою Бо- жим, котрий дбав о справи Божі.

Другу науку маємо таку. Тепер Калєб не потребу- вав ставати в обороні Бога проти невірних братів, як се було коли повернув з мандрівки по Палестині, але то що він тепер просив Йозує, щоби сей дав йому в на- слідство Геброн, не зважаючи на труднощі получені з тим показує на його сильну віру, котра може о- душевити многих. Остаючи вірним Богу він все мав віру в Бога і все був бодрий.. В пустині він не бояв- ся стати перед всіми людьми і сказати їм правду у вічі; а тепер перед Йозує він просив о Геброн, віруючи, що для Ізраїлянина, котрий живе відповідно до свого завіту, нема ніякої труднощі поконати всяких супро- тивників. Шість літ тяжкої війни не умучили його, бо каже, що він почувався такий здоровий, яким був, коли Мойсей вислав його на розвідки до Палестини.

Тепер Бог покликє людей, щоби несли слово і опо- відали людям, що Бог закладає своє царство. Вони ра- до несуть слово потіхи для терплячого світа і, не зва- жаючи на цілий світ, оповідають, що тільки один Бог і його правда може запровадити мир і лад на світі. Тому вони є названі жовнірами його армії. Перед нами ще велика битва так звана битва Армагедону, битва великого Бога вседержителя, і хто є йому вірний, сей є жовніром його армії. Тому кождий з нас нехай ди- виться на Калєба, і як він, так кождий нехай тепер по- ступає. Хто має духа Господнього, сей не убоїться ні- чого, а має силу і любов (2 Тимот. 1:7) і буде вірно служити Господу. і подібно Калєбу отримає похвалу від Бога.

Рече безумний — „немає Бога”

Пиникле Бог на землю з неба: чи є ще хоть оди людина, щоб Божу волю шанувала і Божу правду розуміла.

Рече безумний в своїм серці: „немає Бога.” — Розопсіди і омерзлись в починаннях, ніхто не творить благостині.

Всі одвернулись од правди, всі зледашили, розопсіди, нема благого ні одного, ніхто не творить благостині.

Настане час — познають зляючі, що журть народ, мов хліб денний познають Бога, що забули серед своїх утіх злиднених.

Стривожаться великим страхом де страху не було і не має, Господь бо грішників лякає, на поміч правим помагає.

Кого ви жерли пригнітали, Той вас поборе осоромить: Господь над ним простягне руку і горду силу вашу злиднить.

Хто дасть вибраним спасіння? хто од Сіону нам допоможе? Рятуй, рятуй нас і з неволі, возвесели народ свій Боже!

Переспів з Псалмем 14:

Йозуе відновляє Завіт

„Вибирайте тепер, кому хочете служити; . . . але я і мій дім служити мем Господеві.” — Іс. Нав. 24:15.

Щоби підбити Канаан забрало повних шість літ. Опісля край розділено поміж покоління. Два покоління Рубин і Гад і частина покоління Манасієвого отримали свою частку по східній стороні Йордану.

Першим поколінням, що поселилося на західнім березі Йордану, було покоління Юда. Зараз коло нього поселилося покоління Ефраїм. Землю де кожде з сих поколінь мало жити і їх границі рішив жереб; бо така була воля Бога. (Гляди кн. Прип. Соломона 16:33) Соборний Намет поставлено в Шільог, у Силомі, на горах Ефраїмових посеред покоління Ефраїмового, бо Ефраїм був сином Йосифа, котрий отримав первородство в Ізраїлі. — 1. Мой. 48:19, 20.

Прочі сім поколінь розмістилися по землі Канаан відповідно, де впаав жереб-льос. Покоління Левітське було відлучене від прочих; воно не отримало землі для себе, а тільки певні міста і села з поблиськими полями коло них. Се покоління було відлучене для Господа і мало находити своє наслідство і вдоволення у Ізраїля у інших річах. Іменно, коли приносили жертви за Ізраїля, тоді сі жертви мали бути їх наслідством. Господь Бог Ізраїльський мав бути їх наслідством. Кн. Іс. Навина 13:14, 33; 18:7) Так отже хочай було тринайцять поколінь Ізраїля, то однак тільки дванайцять з них унаслідили землю, а тринайцять було відлучене на особливну службу для Бога і для людей. Левіти представляли правдивих послідователів Ісуса Христа, Божу Церкву, котра є покликана до небесного наслідства, і котра відлучилася від світа, щоби служити Господу. — до Жидів 3:1; 1 Петра 1:4.

Коли Ізраїль розділив між себе землю, тоді дали Йозуви місто Тамтат-Сараа, (Геброн) яке він собі бажав, де він і осів. Опісля назначили і вибрали охоронні міста або „міста прибіжнща” в таких місцях, де кождому було вигідно утечи і ратуватися в наглих случаях, як про се вчислено і установлено було Мойсейом. (4. Мой. 35:11-14; Кн. Ісуса Навина 20:1-9) Так отже із шістьох міст вибрано Геброн і дано Йозуе-ви в наслідство. Се місто було найперше, що зістало укріплене.

Коли Левітам наділено їх міста, тоді Геброн став їх містом; також було воно містом прибіжнща під охороною і контролею священників. Можемо бути певні, що сей добрий чоловіча, що йшов все за Господом радувався з волі Божої, що його місто могло послужити на славу Божу і на добро людям. Часть передмісття задержав собі Йозуе як своє наслідство.

Так отже під руководством Йозуе і під опікою Божою Ізраїль увійшов у спокій-мир і у своє наслідство, як про се давно Бог обіцяв. „З усіх обітниць, що дав Бог дому Ізраїлевому, ні одна не була марною, все справдилось.”

Тепер здатні до оружжя з поколінь Рубина, Гада, і колівини Манасієвого могли повернути до своїх родин по-

за Йордан. Вдоволені, що сповнили своє діло, і з щирим працанням від прочих братів повертали вони домі. Перейшовши Йордан, вони порадилися і побудували великий жертвник. Але прочі брати ізза Йордану, коли о тім довідались стали підозрівати їх, що вони задумують учинити щось недоброго. Тому вибрали делегацію зміж себе і на чолі з Фінесом виправили її до синів двох і пів поколінь спитати, чому се вони учинили, чи не задумують вони що злого, що моглоби некорисно відбитися на цілім Ізраїлю. Але сі запевнили їх, що сей жертвник не поставлено в намірі якого поділу і розділу від них, але на памятку дальшим поколінням, щоби знали, що они всі один нарід, і що вони знають тільки одного і того самого Бога по обох сторонах ріки Йордану.

Пізнійше Йозуе скликав увесь Ізраїль до купи і пригадав їм на небезпеченство, яке їх зі всіх сторін окружає; бо ще остали між ними певні народи, котрі могли стати нещастем для них. І чуючись близьким смерті, скликав він опісля усі голови поколінь до Сихем, що було немов столицею у Ізраїля, і так до них промовив:

„Тако глаголе Господь Бог Ізраїлев: У давні давна жили ваші предки по тім боці Евфрату, Тара, батько Авраамів і Нахорів, і служили иншим богам. Але я вивів вашого предка Авраама із тої країни, та й проводив його по всій Канаан землі і дав йому без ліку потомків, і дарував йому Ісаака. А Ісаакови дав я Якова та Езава, і наділив Езавови Сеїр гори, щоб він узяв їх в державу; Яков же і сини його спустились у Єгипет.

Тоді післяв я Мойсея і Аарона та покарав Єгипет чудесами. Потім вивів я вас, та й повів батьків ваших із Єгипту, та й дійшли ви до моря. Єгиптяне уганяли за вашими батьками до Червоного моря з боевими возами і кінницею. І покликнули вони до Господа про ратуюнок, і дав він так, що між вами і Єгиптянами повстала густа темрява, тоді попустив він морю ринути, так, що вкрило їх. І виділи ви своїми очима, що я допустив на Єгиптян; потім пробували ви не малий час у пустини.” — Кн. Іс. Навина 24:2-7.

Опісля пригадав їм цілу їх мандрівку і як Бог опікувався ними за цілий той час аж до його днів. Йозуе бачив на яке велике небезпеченство є вони виставлені, чого вони певно не сподівались, і тому тепер уважав за відповідне звернути їм на се увагу. „Отже бійтеся Господа — сказав він — і служіть йому щиро та вірно та відпихайте геть боги, що їм ваші предки по тім боці ріки у Єгипті служили.” — Кн. Ісуса Навина 24:14.

З сих слів видко, що Ізраїльтяне в Єгипті віддавали честь божкам. Тому Йозуе закликав щиро: „Вибирайте тепер, кому хочете, служити: чи божкам, що їм служили ваші предки? бо що до мене, то я буду служити Господу!” І народ одноголосно промовив, що буде

служити Богу, а не божкам. Він ще раз опімнув їх, чи схотять служити Богу, а вони сказали, що так. І розказав Йозуе, щоби повідкидали від серця усіх божків а цілим серцем прилягли до Господа Бога Ізраїлевого, на що також згодилися. Відтак Йозуе учинив з ними завіт і дав їм там закон і право.

Хотяй як торжественно ізраїльський нарід обіцявав, що буде заховувати закон і буде шанувати Бога Ізраїлевого, то однак вони не могли змусити до цього своїх дітей. І як дальша історія ізраїльського народу показує, що тільки ся генерація заховувала свій завіт з Богом, а дальша ні. Однак можна сказати, що насінне ідолопоклонства, котре в пізніших часах наробило так великої шкоди ізраїльському народови, не було зовсім викорінене із сердець народу і в наслідстві було передане їх дітям.

Коли поглянемо взад на дорогу, якою Бог нас провадив, тоді переконаємось, що Його дорога була найлучша. З минулих досвідів переконуємось о Божім милосерддю до нас, а если будемо мати довіре до Нього, що Він нас провадить, тоді знайдемо у тім велику поміч і покріплення. Ап. Павло каже: „Забуваю вже те, що позаду, а сягаю по те, що спереду.” (Филип. 3:13) Але він не хотів тим сказати, що він забув про Боже милосердя, якого зазнав в минулому життю, або що забув яке життя провадив давніше. Він тільки забував на річи, котрі колись уважав за скарб для себе, а тепер переконався, що се сміття і порох земний, що тільки ставить колоди на його дорозі. Тому Мойсей напостигає: „Пам'ятай на всі дороги, що ними водив тебе Господь, Бог твій.” — 5 Мойсея 8:2.

Як повище сказано, слуги Божі мають все нагадувати людям на милосердя, яке отримали вони в своїм життю, коли хто над тим подумав добре, то все найде для себе красну науку на будуче. Звертаючи увагу на будучність ми все повинні керуватись Божим словом правди. Правдивий Християнин має перед собою надію, і вона як той якор входить у саму середину за завісу.” (до Жидів 6:19) Але при тім він не повинен журитися і гризтися, що принесе для нього завтра. Вистарчає для нього сьогоднішній день і що отцівська опіка над ним ніколи його не лишить.

З цього уступу учимось, що кожний з нас повинен учитись з власного життя і все уважати на себе. Хто любить річчями, що на око або для слуху або для смаку гарні і добрі, але не зовсім відповідають волі Божій. і в тім згляді не гамує себе, такий і не спостереже навіть, як вони потягнуть його в долину. Нема найменшого сумніву, що Ізраїльтяне бачучи, кожного дня, як місцеві жителі віддавали почессть Баалови то по горах то по долинах, усвоювалися з тим видом; а коли до цього бачили, що за ці учинки Бог не карає їх, стали думати, що поклонятися ідолам і статуям не є гріхом і самі зачали так чинити. Однак знаємо, що всяка річ, яка супротивляється волі Божій, повинна бути поконувана з усякою рішучістю, і тому також Йозуе, щоби захоронити Ізраїля від цього упадку, взяв їх самих за свідків, що будуть вистерігатись цього.

Коли хочемо знайти причину, чому Ізраїль упав, то побачимо, що причиною їх упадку був брак послуху з їх сторони зглядом свого Бога і тому, що не чинили так, як було їм розказано. Мали розказ повиганяти всіх жителів з Канаану, але вони того не учинили. Правдою є що Бог сказав, що „не вижену всіх народів із сеї землі; бо инакше намножитьься маса звірини, так, що небезпечно було би там жити, та щоб земля не стала пустою. — Але понадто Ізраїль був лінивий; вони полишили деякі народи між собою жити і сами заразилися від них.

Бог сказав, що Він до певної міри повиганяє жителів з сеї землі, але коли Ізраїльтяне стали лінивими в своїм ділі тоді Бог також не помагав їм виганяти їх. Тому Йозуе і наказував: „Отож пильно дбайте про те, щоб любити Господа Бога вашого. А коли будете зрадливі та пристанете до останку сих народів, що зістали ще коло вас і помішаєтесь з ними сватанням і посвояченням, так знайте, що тоді Господь Бог ваш не буде проганяти ці народи спосеред вас. Ні. Вони будуть вам сіткою і запоною, бичем на ребрах ваших і колючкою в очах ваших, аж поки ви зникнете з сеї гарної землі, що нею вас наділив Господь Бог.” (К.н. Ісуса Навина 23:11-13) Єдина певна і безпечна дорога, що веде до щасття, се бути вірним своєму званню і посвяченню для Бога Єгови.

ЧОГО-Ж СЕ ТАК БУНТУЮТЬСЯ НАРОДИ

Чого-ж се так бунтуються народи
Тривожаться не зная од чого люде,
з'їжджаються земні царі з парями,
На Господа вони збунтували,
Помазанцем Його погордували.

* * *

Почув Господь, — і сміхом посміявся,
на небі з них, безумних погадумився.
Тоді озвався до беззаконних гнівно —
і серце в них од ляку затремтіло.

„Се я паря помазав на Сіоні,
одав йому мою святу гору.”
„се мій закон,” — рече Господь до мене,
„що Ти — мій син; сьогодні Ти родився.

Проси у мене і дам Тобі народи,
у державу кінці землі осягнеш.
Побеш ти їх жезлом твоім залізним,
розторощиш їх мов глечик черепаший!”

Зміркуйтеж се, царі, і зрозумійте,
одумайтесь усі громадські судді

Робіть-служіть ви Господеві в страхом,
і радуйтеся йому з покірним серцем.

Поклонами шануйте Його Сина
щоб Він на вас гнівом не загорівся,
бо зникнете на грішницькій дорозі;

Блаженні всі, хто на Його вповає.
Бо Господь, Єгова всі людські думки знає.

Переспів з Псалмів 2:

Звіт з праці за 1926 рік

„А ви мої свідки — говорить Господь (Бог) — ви і слуга мій, що я його за руку вибрав, щоб ви знали і вірили мені і зрозуміли що се я: передомною не було Бога і опісля не буде. Я, я Господь (Бог) та й нема Спасителя крім мене. — Ісаїя 43:10,11.

Се пророцтво мусить виповнитися в своїм часі. І розглядаючись добре ми можемо завважати, що саме тепер надійшов властивий час, де Бог покликає собі свідків і відповідно до Його плану уживає їх за свої знаряддя.

Отже на скільки стає нам місця ми раді поділитися з братами про перебіг праці, яка зістала виконана за минулий рік.

Не много, бо тільки щойно закінчився третій рік, коли Господь в своїм милосерді дозволив, щоби Його праця між нашим народом була виконувана в більше організаційний спосіб а котра з року на рік збільшується. Тут подаємо тільки скорочений звіт із праці у наших відділі а то задля браку місця.

Головною ціллю праці в центрі Товариства у Брукліні є видавання літератури на підставі слова Божого, як також і видавання журналу Вартова Башта — полагодування всякої кореспонденції, висилка книжок, висилка і розклад їзди паломників.

Вартова Башта — Се журнал, котрого ціллю є вказувати на Божі правди, та єднати на цілій землі всіх тих, котрі люблять Господа і зацікавлені Господнею працею. Досі появилася з друку і розійшлося тільки чисел журналу:

За 1924 рік	9.000
За 1925 рік	18.000
За 1926 рік	26.000

Разом розійшлося журналу Вартова Башта 53.000

При сі треба зазначити, що Вартова Башта виходить тільки раз на місяць — а не два, як се деякі народности мають. Маємо надію в Бозі, що Його слово обійме ширше поле в своїм часі.

Література дослідників Біблії. В 1926 році появилася на нашій мові три нові книжки а саме Прапор і Потіха для людей і Фото-драма сотворення, які значно доповнили брак в літературі о царстві Божім. Через цілий протяг праці на нашій мові, по великим Божім милосерді дісталася до рук наших людей понад чверть мільона книжок і книжочок включаючи і Вартову Башту, як свідокство о наближаючійся царстві. — се все однак, як би капля у морю, однак Бог ласкавий і ми віримо, що Він у своїм часі дозволить це на більше свідокство поміж нашими людьми.

Кореспонденція. Велику вагу у поширенню Божої правди відіграє і кореспонденція, се є поширення веселої новини через листи, які коли наспіють в свій час є неначе бальзам на зболілі серця.

За 1925 рік прибуло було листів до головного відділу в Брукліні 1,450; на котрі відписано в сумі 1,004. За 1926 рік прибуло до головної квартири 2,045 листів, а відписано 1,7000 При сім також полагоджено тисячі посилок книжок.

Публічні виклади і Паломники. Всіх паломників, які служили сього року на нашій мові було 6. Вони відвідали 223 місцевостей. Відбулося 154 публічних зібрань на котрих разом всіх було публіки 9.540. Відбулося 192 викладів зі св. Письма до братів, на яких всіх разом було 7,268 учасників. Відбута дорога виносить 28,950 англійських миль. При сім зазначаємо, що се тільки звіт з паломницької праці в Америці.

Всіх конвенцій (духових з'їздів) за 1926 рік було 7 в Америці; 4 в Канаді і 1 в Галичині, які принесли велике підкріплення для всіх учасників.

Праця в Канаді. В Торонто, Онт, в східній Канаді є відділ праці на Канаду, як також і філія нашого відділу. Ціла праця а з ним і нашого народу йде в стислій здуці з англійським відділом, і всякі звіти є подані і долучені до відділу англійського. Однак треба зазначити, що Господня праця в Канаді за минулий рік аросла велим, а маючи віру і вповання на Божу благодать — віримо, що в своїм часі принесе, що більше плодів. Треба зазначити, що в стейті Саскачеван, де переживає більшість наших людей відбулося кілька викладів через радіо, які принесли також свої овочі.

Праця в Бразилії: Ще не минув і цілий рік, коли саме була піднята праця поміж нашими людьми в Бразилії, яка приносить надсподівані плоди. Наразі не було цинного способу, як щоб тільки через літературу освідомляти наших людей подаючи їм веселу новину о царстві. Дяка Богу є вже одиниці, котрі серцем посвячені Богу, та котрі вже переносять великі досвідчення зі сторони ворогів правди — се є духовенства а головню Василиян. Належить згадати, що велим причинилася до поширення а радше до застановлення людей над їх положенням тамошній робітничої часопис, котра помістила оголошення книжок на нашій мові. Є в Бозі надія, що в сім році, праця поміж нашими людьми стане на твердшій підваліні, — бо переслідування зі сторони духовенства скріплює і гортусь обдертих і отуманених наших братів, а з останніх листів, які отримали тепер ясно видно, що поле до роботи відчинилося, а зацікавлені одиниці щиро працюють на ниві Господній.

Праця у Франції. Віда, неволя і гнет, як матеріальний так і політичний загнав многих наших людей шукати хліба між иншими народами. Також і у Франції знаходиться велика скількість наших людей. Біднота, а ще більше людський страх, яким отуманено людей до сіх пор тримав далеко наших людей від св. Письма. Однак до огляду на се, що там провадиться праця в польських язиці — частинно і наш нарід почав цікавитися словами правди. З листів одиниць видно ясно, що поле щойно ладиться. На днях одержали листа з Товариства Об'єднання Українців у Франції, — які на милість просять о духовний ратунок для наших людей — пишучи, о поміч в літературі, якої брак дався відчутти глибоко між нашими людьми. Також, аж ясно видно, що поле відчиняється.

Праця в Чехословаччині. Мусимо зазначити, що на Прикарпаттю під Чехословаччиною праця Господня йде своїм темпом. Осередок праці се Жупа Мармароська. Браття велим ревні — та по своїх силах чинять, що тільки можуть. не менше переносять і переслідування. Треба знати, що се околиця, де найбільше забиті люди людськими видумками і де найбільше люди є віруючі — тому й боротьба велика. Минувшого року брат, котрий відвідував старий край мав нагоду пояснити братам порядок в церкві і з того часу виявляється більше зацікавлення. Збір у Великім Бичкові навіть доложив старань, що вислав одного паломника в їх околицях для потішення людських сердець — однак по Божому дозволу браття перенесли велике досвідчення і велику страту — бо з намови слуг сатани поліція арештувала брата паломника а книжки і всяку літературу skonфіскувала. — Однак ми віримо, що хотий на позір видається, як би се була побіда брехні, то уповуючи на Господа, віримо, що свята правда побідить. Є в Бозі надія, що ще більше сердець в своїм часі стане по стороні Господа. Вповайте на Господа, бо Він-наша одинока охорона.

Праця в Румунії. Треба надмінити, що з огляду на се, що частини землі де проживає наш нарід так пошматовані і порозлучувані ріжними границями царств сатани, що й поступ в праці спричиняє велику трудність. Найбільш з усіх гнетених країн на полі знання і поступу в правді переносять наші брати в Румунії. Там є вже і збори і поодинокі брати, які листами від своїх рідних з Америки чи Канади пізнали правду є й много симпатиків — однак задля великої ворожнечі духа світа ніяким способом не можна достарчити туди літератури, бо уряд не допускає. Ще трудність і ся, що не можна й збиратися братам на студіювання Божого слова, і не більше чотирох братів може разом збиратися. Також треба зазначити, що по Божім милосерді брати з Чехословаччини докладають всіх старань, щоби передати до Румунії літератури о царстві, що й Господь благословить. Є в Бозі надія, що в своїм часі і тут засвітить сонце справедливості та правди.

Праця в Галичині. Ціла праця між нашим народом йде велим тернистим шляхом — однак в старім краю, то таки найбільші труднощі з ріжних сторін. Біднота по тілу і на умі у наших народі є великим ворогом до поступу у світлі, до сього гнет духовний і матеріальний також оставляє своє лянто. Помимо сих великих труднощостей Господня праця за минулий рік зробила надсподівані

поступи і принесла многим серцям радісну новину: Царство Боже наближилось. Браття у своїх немощах, чим і як можуть так прославляють імя Боже. Много літератури також дісталося до рук наших людей, і се завдяки Божого благословення і ласки, як також і завдяки старань, які доложили браття з Америки і Канади.

Ось тут наводимо листа від братів зі Львова, котрі по їх змозі і силі працюють на ниві Господа: „... І нашим бажанням є як найбільше подати людям вість о надходячій царстві Божім. Тим більше, що правда між нашими людьми що раз то більше розвивається (бо правду пишемо), там, де рік тому взад був тільки один або двох симпатиків, сьогодні там є сильний (в Господі) збір а ціле село симпатизує з правдою, хотай духовенство так українське, як і польське устроює всюде місії і накликає поліцію всюди там, де-б тільки один симпатик правди знайшовся — а се є великою причиною, що люде зачинають прозрівати і пізнавати по чий стороні правда — бо правда ся є для убогих (Мат 11:5) Тільки в сім нашім листі до вас любі браття є одно маленько... але тут просимо нас зле не зрозуміти, не забувайте за нас... просіть всіх тих, котрих недоля загнала шукати хліба за море, а котрі з нами однакою віру прийняли, нехай вони не забувають за нас, ми просимо, що висилаючи книжки до нас, щоби ви могли їх оплатити для нас. — 2 до Кор. 8: 11-15.

На милість Божу ми просимо — если ласка (2 Петра 1:7) старайтеся вислати до нас одного брата на поміч до голошення Божої правди — бо люде зі слезами в очах просять о духовий корм. Знаєте, що коли хтось із нас може десь поїхати то браття по кільку крайових миль з окрених сіл зійдуться — щоби вчути слово Боже, а коли по викладі відізджаємо, то оточують нас немов віниці, і не сміючи словами, то бувало очима попросять на сторону і там зі слезами просять — Прийдіть до нашого села на виклад... — а тут нас так мало, та досього ми самі молоді і нам самим потреба покріплення і помочи. Ох Браття старайтеся вислати одного брата але не на хвилину а на все. Бо як земля прагне що раз дощу так і люд Божий ридеє помочи і покріплення а головню тут де голод не є рідким гостем.” — Псалма 104:27.

Праця на Великій Україні. Тут треба сказати, що еще майже нічого не роблено, помімо зусильних старань — видко, що еще не прийшов на се назначений час був. Треба згадати, що на подані адреси братами вислані книжки, принесли свій овоч, на які ми

уже з кількох сторін Київської і Волинської губернії отримали відповідь а з тим і прохання о ще більшу висилку. Найбільше цікавим для заінтересовання є Божий плян та книжка Фотодрама, яка обнимає картини і в скороченню подає історію світа. Маємо надію в Божі через Господа Ісуса Христа, що з сим роком Господь побільшить і поблагословить нам нашу нагоду в Його службі.

Ось і такий звіт про Господню працю на нашій мові. А тепер ти брате і ти сестро, коли тільки дорога і мила і любя тобі Божа правда і Його праця, і коли наш Господь уділив нам талан — роби як уважаєш — а Дух Господа Бога нашого через Ісуса Христа нехай наповняє наші серця до дальшої боротьби на Його ниві.

Зі всіх сторін чути клич — о поміч на ниві Господній — тому ми віримо, що всі, що мають уха до слухання і зрозуміли Господнє слово: „Ви свідки у мене, що я Бог,” — віримо, що з сим роком отримать ще більше благословень на Його ниві.

Головний відділ в Брукліні має понад 2,000 адрес, котрі просять о літературу а пишуть, по найбільшій часті — самі сі найменші, що є за ніщо у світі — самі бідні і сліпі — по тілу брати наші. Поле, що раз то збілюється і як видко зі слова Божого що тепер саме найбільша нагода для кожного Християнина правдивого виповнити і доказати се, що апостол Павло на науку написав, він бо предвиджував св. духом, що коли сі „времена люті” настають, таке почування любови до Бога і до братів буде вельми конечна. „А ви, яко-ж у всьому достаткуєте вірою і словом і знанням і всяким дбаннем, і любовю вашою до нас, щоб і в сій благодаті достаткували. Не поцеліваючи (не з розказу) глаголю, а через дбанне інших хочу допевнитися в щирості вашої любови. Знаєте бо благодать Господа нашого Ісуса Христа, що задля нас збавив, бувши багатим, щоб ви убожеством Його збагатилися. І в сьому даю раду: се бо вам на користь, котрі не тільки робити, та й хотіти перш почали від торішнього літа. Тепер же і кінчіть роботу, щоб яко-ж була охота хотіти, так, щоб і скінчили по спроможі. Бо коли в кого є охота, вона прията по тому, як хто має а не тому як хто не має. (Нехай) бо не (буде) иншим одрада а вам горе, а по рівноті: в теперішній час ваш достаток про їх недостаток, щоб і їх достаток був про ваш недостаток, щоб була рівнота. Яко-ж писано: хто (набирав) багато, не надто мав, і хто мало не мав недостатку. — Покажіть же доказ любови вашої і хвалення вашого нами перед ними і перед лицем усіх церков. — 2 Кор. 8:7-14, 24.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Манна на 26 січня 1927.

„Коли постите, нехай не буде у вас, як у лицемірів, сумного виду.” — Матей 6:16

Піст се добра річ і поручається се Господнім людям, головню тоді, коли чуються слабими на душі і є виставлені на сильні спокуси зі сторони світа, тіла і диявола. Піст ослаблює фізичні і життєві сили і допомагає здоровим і сильнокровним людям занеполювати лекше над собою під кожним зглядом. Віримо, що хто постить від часу до часу сей може мати з того велику поміч, — споживаючи через певний протяг часу дуже просту поживу, а если може то й зовсім нехай втримується від неї. Але хто постить на се, щоби Його бачили люде, або думає, що піст є знаком побожності, такий наносить собі лише шкоду і попадає в гордість і облуду, бо шкода з такого посту більша, як користь.

Манна на 2. Лютого 1927.

„Коли живеє по тілу, помре.” — до Римлян 8:13.

Що значить жити по тілу? Відповідаємо: Се значить, жити і піддаватися склонностям і забаганкам упавшої людської природи. Така дорога найлекша, бо тут не треба нічого ділати, тільки піддаватися самохоті бажанням нашої старої природи і заперестати боротися з нею. Хто так учинить, сей в скорім часі переконається, що уносить Його бистра струя, котра, що раз то скорше пливе, а рівночасно з тим тратить всяку силу, щоби міг її упертися.

Манна на 9. лютого 1927.

„Вернись, душе моя, до спокою твого, бо Господь добродій Твій.” — Псалма 116:7

Що і як думає Християнин се має великий вплив на Його ду-

ховний розвиток або занепад. Се також показує на Його духовий стан. Християнин повинен старатися думати тільки о духовних річах, і се повинно статися Його навичкою, так, щоби у вільних хвилях він також міг думати про се. Коли ми зайняті ручною працею, тоді цілий наш ум з конечности мусить бути звернений на річ, яку ми робимо. Во если ділаємо, що механічно, тоді робота не йде добре і діло не виконується як слід. Але Християнин, котрого віра є сильна, навіть в сім случаю буде ділати так як наказує віра. Але скоро години праці скінчаться і прийде хвиля відпочинку, тоді Його думка немов та магнетична ігла вертає назад до улюбленого предмету, вертає в спочинок в Господі.

Манна на 16. лютого 1927.

„Нікому в нічмі не даємо соблазни... але у всім представляємо себе яко, слуги Божі, у... терпеливості, в горю, в бідах, в прикrostях, ... в силі Божій, ... славою і безчестем, ганьбою і хвалою, яко зводителі правди.” — 2 до Коринтян 6:3-8

Буває таке в життє, що нераз сповняємо свої обовязки, як тільки можемо найлучше і видимо, що Бог благословить нас і нашу працю в дивний спосіб, але нераз приходить якийсь клопіт і неприємне, і нам здається, як би темні сили взяли верх над нами; а тим часом наші приятелі обвиняють нас в своїх осуді, що ми завинили, і тому Бог відкинув нас від своєї ласки. Таке досвідчення є також нам потрібне. Бо правда, ми не раз співаємо, „що з Тобою хочем все, і по тернистій йти дорозі,” але часто буває, що ми тільки такі відважні і хоробрі, як довго співаємо! Тому потрібні нам і такі тяжкі досвідчення, щоби випробувати нашу віру і надію, щоб ми держалися все руки Божої і памятали, що Він не опустить нас, хоть би в найтемнішій годині.

О ГОСПОДИ! ЯК БОГАТО ТВОРИВА ТВОГО. ВСЕ СОТВОРИВ ЕСИ!

Всі вони тебе дожидають, щоб їжу їх у свій час дав їм. — Псалма 104:24, 27.

Антоніні — район Шепетівський — Україна

Дорогі в Господі брати! Радісно возвіщаю вас, як мені несподівано довелось одержати вашу літературу о царстві Божім. Велика дяка Богу і Великому Посередникові цього діла. Будучи одного разу на пошті зустрівся я там з одним селянином, котрий після деяких балачок запитав мене: „Чи відомо тобі о Дослідниках Біблії та о їх літературі о царстві Божім.“ Я відповів, що я ще ніколи про щось таке не чув. Тоді він каже, що з Америки невідомо хто вислав літературу, але вона мені не цікавить, а позаяк в листі було прохання, що коли не цікавить вас ця література, так просимо передати її другим, хто нею цікавив би, — тому я хочтачи сповнити це бажання — если тебе цікавить . . . на бери і читай. . . і — тут подав мені сі книжочки.

Я неначе приголомшений побіг до дому. При сім скажу, що се вплило в мене багато свіжої сили і всім братам та сестрам, котрі живуть тут, на боротьбу з неправдою. Другий рік, як Господь відкрив очі серця мого, то однак тепер ще більше я скріпився на боротьбу. Повідомляю вас, що також велике зацікавлення й межи другими, на поклоні Господень. Ми всі ще слабенькі діти, віримо однак, що Господь допоможе. У нас велике замішання, як про се вам звісно, але між понами також великий нелад, є так звані славянські і живі священники, але які то священники — живі (з живої церкви, котра є пошпрана урядом) вводять в великий блуд. Один з них виразно зазначив що Христос не воскрес і не є Син Божий, а нарід. . . а нарід думаю, що ви знаєте який бідний наш нарід на Духу.

В нас велика потреба в літературі, а поцьому щиро прохаю Вас вислати кожен місяць Вартову Бамту а також прошу вишліть нам книжки всі, які маєте.

Дорогі брати ви знаєте, які тут обставини то не забувайте за нас, нічого не просимо тільки слова правди. . . Коли у вас неможливо надіслати нам наразі без грошей то посилайте належним платінсом (за посліплатою) . . . я буду навіть голодувати аби одержати духовний хліб, який дасть богато підкріплення нам всім. Ваш брат в Христі Я. П. С. — Україна.

Село Постоїлівка — Київ — Україна.

Дорогі мої браття і сестри. Першим словом дякую вам за ваші старання і за ваші книжки, котрі мене зацікавили до науки, як також і до читання. Богато таких людей в нас, що зацікавилися і дуже бажують читати сі книжки і просять мене, щоби я писав до вас і просив на милість вашу о поміч в сім згляді. Ми получили вже два журнали і штири книжки. Я написав до свого рідного брата Михайла, котрого ви знаєте і просив, щоби мені ще вислав. Просимо конче вислати нам Божий плян Віків і Фотодраму. І прошу напишіть до могого брата письмо. Чекай він до мене напише і нехай він за мене не забуває; не забувайте і ви за нас дорогі, ми нетерпеливо чекаємо на дальшу вашу посылку. А. Г. Україна.

Надвірна — Галичина

Дорогі браття во Христі Ісусі!

Доношу вам відомість о моїм виступленню в католицькій церкві; бо Божі дороги неслідимі. Коли в 1925 р. діставя першу посылку літератури о царстві Божім — то зараз „ангели хоронителі“ (позиція) сконфіскувала мені, але на щастя не всю, бо коло 20 примірників роздав між людей. На основі сєї сконфіскованої літератури мене оскаржено до прокураторії за протирелігійну агітацію і се в се знамови „душпастирів“ наших повів. З розправи вийшов чисто і на вільне, однак поліція розпростерла надійною охоронні хрила, аж доки я офіційально не заявив своє виступлення з сього систему — а тим самим і ніхто не має права переслідувати мене за мої релігійне переконання. Тепер від уряду маю спокій, однак по церквах з казальниць неначе „громи і блискавиці“ сиплять на мою вже й так лису голову, — навчають — щоби люде мене стереглися — бо на старість я від пана Бога відступив, як також і від церкви, та що я гріше звірять, бо я вирікся Христа.

Брати, я маю надію в Христі Ісусі, що сей народ прозрить, бо велими цікавляться правдою і радо читають святе Письмо. У нас дається відчутти великий брак літератури — помімо, що читаючи листи з різних сторін, що аж серце мове м'якне на вид сього, як до Господь благословить працю рук дітей Його — то однак мені так видається, що то все, як би капля в море. Прошу вас любі о висилку літератури, бо всі книжки, що я мав роздав — сам

остався — без котрих, і їсти не хочеться — а тут в поблизу немає братів, котрі помогли би мені в несенню веселой новини о царстві.

А тепер здоровля вас дорогі браття, нехай Христос Господь допомагає вам і додасть терпеливості та нагороду за ваші труди. Ваш брат Н. К.

Кути старі — Коломия.

Дорогі: Приніт вам. Ми укліно просимо вас о вислання нам літератури викладів св. Письма Двох братів отримали вже від вас декілька книжок, однак ще всіх немає. Ми переконалися, при помочи сих книжок, що у великий блуд увели нас наші кат священики. Я маю одну Біблію Нового і Старого Завіту ще з перет віїни. Однак сього не видів, що тепер зауважав. Я на дальше хочу слідити Слово Боже при помочи ваших підручників, котрі так красиво подають Божий Плян спасення. Перечитавши декілька тепер відтворилися нам очі де є правда, а де блуд і тьма. В наших сєї удалося священиковим взяти одну з книжок і по перечитанню признав, що там нема нічого злого і все, що написано написано подлуг евангелії. Се ще більше скріпило нас на дусі, щоби самому тепер студіювати і за себе думати. Поздоровляємо вас дорогі браття щирим серцем. Нехай вам Бог і на дальше благословить та помагав розсіяти правду евангеліє царства і встоятись на тернистій дорозі. Ваші найменші по вірі . . . П.Г. П. С.

Туряньск — Сапок

Дорогі браття: Наперед заслаю вам християнське поздоровлення. Хотай не виджу вас особисто зате серцем відчуваю вашу любов до нас і до народу. Дякую Господу Богу і Ісусу Христу, що просвітив вас і даў вам духа щоби голосити Його правдиву науку о Його пляні спасення. Також я складаю вам сердечну подяку за ваш труд, котрий ви розсилаєте поміж так затемнений нарід. Я отримав від вас 30 книжок, котрі оплатив мені брат. Я радуєся, що я дістав їх до рук — бо місто прийти з пошти до мене вони прийшли наперед до нашого попа, бо його син є учителем то так що можуть то контролюють людей, щоби їм не засвітило світло правди. Однак по перегляненню їх поштар мені приніс до дому. Як тільки я дістав зараз роздав поміж людей, а люде, як та губка воду всисав так і вони радо читають і правда дуже шириться. Дорогі браття я дуже тішусь з того, що я порозумів правду і можу відрізнити від неправди. Коли застановлюся, як то мої тати діди і прадіди, гнали свою шню перед сим фальшом і то так їм нічого не помагало, то тепер не маю подяки Богу і вам. Також складаю подяку брату Дмитрови, що оплатив за мене сі книжки і радується і ви так як і я з того, що Бог дозволив мені арозуміти сі великі багатства Його тайни. Тішусь, що розумію у у якім живемо часі. Вони видать, що йде до того, що нарід мусить прозріти, але стараються всіми силами затримати нарід в темноті. По церквах закладають різні чуда, та ювілейні роки та вмовляють, що вони правдиві пастирі, — але їх діла найліпше о тім свідчать. Хочу надімити, що книжки ходять від села до села від хати до хати з рук до рук. Також, що начальник їмніи зрозумів також троха о правді — видить, що бідні западот кривджені, він прихилився до правди і старався, щоби не було більше попа. В нас люде дуже зацікавлені. Піп тепер ходить від хати до хати і збирає від людей підписи, що вони хотять ксьондза, але дяка Богу люде видать і розуміють, що надійшов час, де вже не будуть вчити один одного, бо всі будуть навчаєні від Бога через слово Боже. Деякі з людей підписалися, але багато не бажують мати більше попа. Сумно воно по часті для мене, але я розумію, як каже ап. Павло до Ефесян в 6-ій голові, що наша боротьба не з тілом і кровю (з чоловіком) але з піднебесними духами злоби, з властями і миродержителями тьми віка сього. — тому уважаю як би наші попи мали більше любови до Бога і людей, то не бороили би їм читати Слово Боже, а ле самі заохотили би їх до сього, а на сім і їм ліпше було б жити — бо се день „пімсти“ Божої. А тепер дорогі браття бажуючи вам благословення остаємось М. В.

* * *

Пішли мене Спаситель мій
На ниву Твою жати,
На завше я є Твій
Волю твою сповняти.

Отож я є пішли мене
Я рад тобі служити
Тільки прийми, прийми мене
Дай право мені жити.